

витѣ си нѣщо да фучи. Подигнаха глави и що да видятъ! — Два орела — родителитѣ на малкитѣ — се виеха надъ главитѣ имъ. Грозданъ и Босилко започнаха да бѣгатъ. Но въ това време усѣтиха силни удари отъ крилетѣ на орлитѣ. Следъ малко Босилко изписка — единиятъ орелъ заби ноктитѣ си въ главата му и грабна шапката му, която пушна на парчета на земята. Той се разплака и седна окървавенъ. Орелътъ се спусна втори пжтъ върху му и заби ноктитѣ си въ рамото му. Босилко извика още по-силно и пушна орлето. Орелътъ грабна детето си и като стрела се понесе къмъ гнѣздото си. Следъ малко се върна, и двата орли нападаха Гроздана. Биеха го съ крилетѣ си, дращѣха го по главата, по лицето съ нокти. Той легна на земята, като стискаше орлето. Босилко, като гледаше, какъ свирепо върхлитатъ орлитѣ, завика:

— Гроздана, пушни орлето!... Пушни го!...

— Нѣма да го пушна!... Нѣма да го пушна!... — ревъше Грозданъ, макаръ главата му и лицето му да бѣха потънали въ кръвъ.

Орлитѣ, като че ли, се сговориха: едновременно се спушнаха върху му и забиха ноктитѣ си — единиятъ въ крака му, като разкъса панталона му, а другиятъ — въ лицето му. Грозданъ, колкото и да бѣше упоритъ и безстрашенъ, нададе силенъ ревъ и пушна орлето. Въ мигъ единиятъ орелъ го грабна и го отнесе къмъ гнѣздото, а другиятъ остана да се върти все надъ тѣхъ, и чакъ когато видѣ, че тѣ избѣгаха, отлетѣ къмъ гнѣздото...

Босилко бѣше нараненъ само по главата и по рамото. А Грозданъ бѣше за окайване: на главата му имаше три дълги и дълбоки рани. Едното му рамо бѣше потънало въ кръвъ. Едната му буза бѣ цѣла разкъсана. А пкъъ дрехитѣ му — на парцали висѣха по него...

Дълго време двамата другари ходиха съ превързани рани и много грижи създадоха на родителитѣ си...

А когато започна новата учебна година и тѣ тръгнаха на училище, другаритѣ имъ едва познаха Гроздана: лицето му бѣше изкривено отъ голѣмия белегъ на дълбоко заздравѣлата рана.

Никола Зидаровъ